

III Міжнародна науково-практична конференція

«Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти»

Враховуючи все вищенаведене, вбачається, що особливої уваги з боку держави потребує питання забезпечення інформаційної безпеки держави, безпосередньо й шляхом вдосконалення антикорупційного законодавства.

Список використаних джерел:

1. Кодекс про адміністративні правопорушення від 07.12.1984 № 8073-Х [Електронний ресурс]//Верх.Рада України : офіц .веб портал. – Режим доступу <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/80731-10> (дата звернення 08.10.2014 року). – Заголовок з екрана.

2. Кормич Б. А. Функція держави щодо захисту інформаційної безпеки / Б. А. Кормич // Держава і право. – 2002. – Вип. 18. – С. 103–108.

Науковий керівник: д.ю.н., професор, завідувач кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, член-кореспондент НАПрНУ, заслужений діяч науки і техніки України Настюк В.Я

КОМПАНІЄЦЬ ІГОР МИКОЛАЙОВИЧ

кандидат юридичних наук, доцент

*кафедри адміністративного права та адміністративної діяльності
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*

**ДО ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ
ПРИВАТНИХ ОХОРОННИХ СТРУКТУР**

Конституція України проголосила, що людина, її життя і здоров'я честь і гідність, недоторканість і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави. Крім того, враховуючи розвиток підприємницької діяльності та зростання кількості її суб'єктів, які також потребують охорони, в Україні склався величезний попит на охоронну діяльність. Особливо важливою ця діяльність є сьогодні, коли в Україні збільшився обіг незареєстрованої зброї, зростає безробіття і, як наслідок, злочинність.

Зважаючи на складну соціально економічну ситуацію яка склалась в Україні, недостатність бюджетних коштів для гідного і достатнього фінансування правоохоронних органів і зокрема органів внутрішніх справ, держава не може забезпечувати цю діяльність на високому рівні. Для цього необхідна тісна взаємодія всіх державних органів, громадських організацій та приватних структур. Загальна кількість осіб які залучені до виконання охоронних функцій в Україні сьогодні є сто тисяч осіб (без врахування державних силових відомств) та налічує понад 4 тисячі приватних охоронних структур. І все ж це в рази менше ніж в антологічних Україні закордонних країнах. Одже, питання розвитку приватної охоронної діяльності на сьогодні в Україні є надзвичайно актуальним і перспективним.

Обрання курсу на асоційоване членство України в Європейському Союзі зумовлює необхідність приведення національного законодавства у відповідність до вимог та стандартів ЄС. Не є винятком законодавство у сфері охоронної діяльності. Перші кроки в цьому напрямку зроблені. Зокрема, 22 березня 2012 року прийнято Закон України «Про охоронну діяльність», а 11 лютого 2013 року Постанову Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку спеціальних засобів, придбання, зберігання та використання яких здійснюється суб'єктами охоронної діяльності». Закон вперше в Україні на законодавчому рівні визначив організаційно-правові принципи здійснення господарської діяльності у сфері надання послуг з охорони власності і громадян та закріпив правовий статус суб'єктів охоронної діяльності. Закон створює прозорі цивілізовані форми охорони майна та громадян, сприяє підвищенню рівня захищеності юридичних і фізичних осіб, регулює питання технічного оснащення охоронних структур та ін.

III Міжнародна науково-практична конференція

«Сучасний стан та перспективи розвитку сектору безпеки України: публічно-приватні аспекти»

Названі нормативно-правові акти є прогресивними і вони, безумовно, будуть сприяти подальшому розвитку приватної охоронної діяльності. Але чи забезпечують вони якість цієї діяльності? Нажаль на сьогодні непоодинокі випадки грубих порушень Ліцензійних умов охоронної діяльності: відсутність належної кваліфікації охоронців, сертифікації технічних засобів охоронного призначення тощо. Підвищенню якості діяльності приватних охоронних структур сприяло б більш детальне правове регулювання їх кадрового забезпечення. Особливо це стосується вимог до їх керівного складу, як вищого так і середнього рівня, які безпосередньо здійснюють організацію охоронної діяльності та контроль за нею на конкретних об'єктах. Керівний персонал обов'язково повинен мати юридичну освіту, психологічну підготовку та бути обізнаним з технічними засобами охорони. Слід якомога скоріше затвердити методiku і методологію підготовки фахівців охоронної справи, вимоги до охоронців і процедуру їх прийому на роботу.

В цілому, порівнюючи Закон України «Про охорону діяльність» з аналогічними законами в інших країнах, і зокрема з Законом Російської Федерації від 11 березня 1992 року «Про приватну детективну і охорону діяльність», слід зазначити що закордонні приватні охоронні структури мають набагато ширші повноваження ніж ці структури в Україні. Зокрема, стаття 18 російського закону дозволяє приватним охоронцям у певних випадках мати і використовувати вогнепальну зброю. В Україні ж приватні охоронці позбавлені такої можливості.

Закордонний досвід діяльності приватних охоронних структур свідчить про значне зростання їх кількості, збільшення їх персоналу та розширення завдань, функцій а головне повноважень. Крім того, вони також відіграють значну роль у попередженні правопорушень та забезпеченні громадського порядку. Приватний сектор безпеки у різних країнах пройшов або проходить власний шлях розвитку, що зумовлено особливостями умов та традицій, притаманних кожній із країн. В той же час, цей шлях значною мірою враховує та відображає загальні тенденції і закономірності, а також має багато спільних рис із досвідом інших країн. Особливо важливо враховувати їх в Україні, яка знаходиться на шляху інтеграції в цивілізоване співтовариство.

Відзначаючи суттєве підвищення ролі приватних охоронних структур в забезпеченні безпеки громадян, слід також відзначити величезний потенціал подальшого їх росту. Особливо це пов'язано з проголошеним Урядом України суттєвим скороченням чисельності правоохоронних органів і зокрема міліції України. Паралельно з цим скороченням держава повинна сприяти подальшому розвитку приватної охоронної діяльності та розширенню її меж. На наш погляд, цьому б сприяло прийняття Закону України «Про приватну детективну (розшукову) діяльність». Крім того що Закон легалізував би приватну детективну діяльність, яка фактично вже здійснюється в Україні, він би сприяв законності у сфері забезпечення приватної безпеки, поставивши цю діяльність під контроль держави.

В Україні є і резерв, і нагальна потреба подальшого розвитку приватної охоронної діяльності. Слово за державою, яка повинна стимулювати цей розвиток створюючи для цього відповідні умови. На наш погляд, необхідно розширити правовий статус приватних охоронних структур в Україні до рівня аналогічних закордонних структур, одночасно посилюючи контроль за їх діяльністю. Зокрема, в Україні необхідно прийняти Закон «Про зброю» і дозволити приватним охоронним структурам здійснювати охоронну діяльність зі зброєю в руках, що поставить в рівні умови державних та приватних суб'єктів охоронної діяльності, сприятиме їх рівній конкуренції і з часом зменшенню вартості їх послуг. Також це зніме соціальну напругу в суспільстві, бо розвиток приватної охоронної діяльності забезпечить появу нових робочих місць, що важливо для України в якій досить високий рівень безробіття.